

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 168/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Adriánom Bobkom, advokátom, Námestie sv. Egídia 78, Poprad, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 10 CoPr 1/2018-548 z 11. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu nálezom vysloviť porušenie jeho označených práv napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu, označené rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec sťažovateľa všeobecnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 17 C 11/2011-461 z 13. marca 2018 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) priznal sťažovateľovi v špecifikovanej výške ním uplatňovaný nárok na náhradu mzdy z titulu konštatovanej neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľa. O odvolaní, ktoré proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu uplatnil žalovaný, rozhodol Krajský súd v Prešove

(ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 10 CoPr 1/2018-548 z 11. júna 2020 (ďalej len „namietaný rozsudok“), ktorým napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že je namietaný rozsudok krajského súdu zmätočným a prekvapivým rozhodnutím, ktorým bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy. Argumentuje, že podľa jeho názoru krajský súd ako súd odvolací neprihliadol na ním podaný návrh na doplnenie dokazovania a odklonil sa od rozhodnutia súdu prvej inštancie bez toho, aby vykonal ďalšie dokazovanie, čiže rozhodol inak, a to výlučne na základe dôkazov už skôr vykonaných, pričom dospel k opačnému právnomu názoru ako súd prvostupňový. Sťažovateľ je toho názoru, že nevykonaním dokazovania, ktoré krajskému súdu navrhol, mu odvolací súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva, a to predovšetkým základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Sťažovateľ hodnotí namietaný rozsudok krajského súdu ako arbitrárny, kde arbitrárnosť spočíva podľa jeho vyjadrenia v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, v rámci ktorého sa odvolací súd nevysporiadal s argumentmi oboch sporových strán a jednoznačne favorizoval žalovanú stranu. Na tomto mieste sťažovateľ vysvetľuje, že krajský súd považoval ním uplatňovaný nárok za odporujúci dobrým mravom, podľa tvrdenia sťažovateľa mu však krajský súd nevysvetlil, na základe akých úvah k uvedenému presvedčeniu dospel.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, a to v dôsledku zmätočnosti a arbitrárnosti postupu krajského súdu prejednávajúceho odvolanie žalovaného, ktorým postupom sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia odňal možnosť uskutočniť jeho procesné práva.

5. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad

uvedených v ustanovení § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019). Sťažovateľ sa domnieva, tak ako to v ústavnej sťažnosti prezentuje, že v jeho prípade neexistuje iný súd, na ktorom by mohol účinne uplatniť ochranu namietaných práv. Ústavný súd chce sťažovateľa poučiť, že ním prezentované nedostatky v postupe krajského súdu ako súdu odvolacieho mohol uplatniť prostredníctvom § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd tak konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť uplatniť ochranu svojich namietaných práv prostredníctvom v jeho prípade účinného právneho prostriedku, ktorý mu poskytujú príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku, teda prostredníctvom dovolania. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

6. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu